

Número 556 - 20 d'octubre 2006 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural

la veu

de Benicarló

INVER\$IONS: ens toquen quatre perres?

Esports:

El CD Benicarló empata a cero contra el San Pedro

La italiana Verdadi s'imposa al II Torneig de Benicarló

en una emocionant final

Benicarló: una ciutat sense padrins

La nostra ciutat segueix estant clarament discriminada després dels successius governs, tant estatals com autonòmics, del PSPV i Partit Popular

text REDACCIÓ

Seria digne d'un estudi més a fons conèixer la balança fiscal dels ciutadans i empreses de Benicarló en comparació a les dels municipis del nostre entorn. Un estudi de les ràtios d'inversions per ciutadà realitzades en els últims anys podria ser escandalós. En moltes ocasions les inversions han servit per a generar serveis però gairebé cap s'ha quedat a Benicarló. La falta d'aquests serveis obliga els usuaris de Benicarló, i de la resta de la comarca, a haver de desplaçar-se a la població litoral de més al nord del País Valencià, a falta d'alguna ubicació geogràficament millor, la qual cosa crea un sobrecost econòmic i de manca de serveis molt important, que

acaba afectant la qualitat de vida dels seus veïns.

Tràmits administratius, judicials, sanitaris, cadastrals o tributaris, obliguen imperiosament els veïns de la comarca a visitar Vinaròs, el municipi més beneficiat pels successius governs autonòmics i estatals. Tot i les crítiques reiterades de manca d'inversió per part de la classe política vinarossenca la població, és la més beneficiada en les inversions. Per l'altra banda Peníscola, amb els seus més de sis-mil habitants, rep també proporcionalment un gruix d'inversions importants fonamentalment com a conseqüència de la seua importància turística.

Les xifres de població de l'Institut Nacional d'Estadística a 1 de gener de 2005 donaven una distribució que no va parella a la

de les inversions per habitant

Benicarló 23.552

Peníscola 6.149

Vinaròs 25.232

En els últims anys Peníscola ha vist com rebia de Costes, multimilionàries inversions, com la regeneració de la costa nord i la construcció del passeig marítim, en unes obres valorades en més de 30 milions d'euros. De la Generalitat es poden destacar les inversions que han suposat la construcció del Palau de Congressos i la Llum de les Imatges, que ha recuperat bona part del patrimoni religiós de la ciutat. Un nou centre sociocultural suposarà la inversió de 315.000 euros que pagaran Diputació i Generalitat. També Peníscola ha vist millorats els seus accessos per carretera des de l'N-340 amb

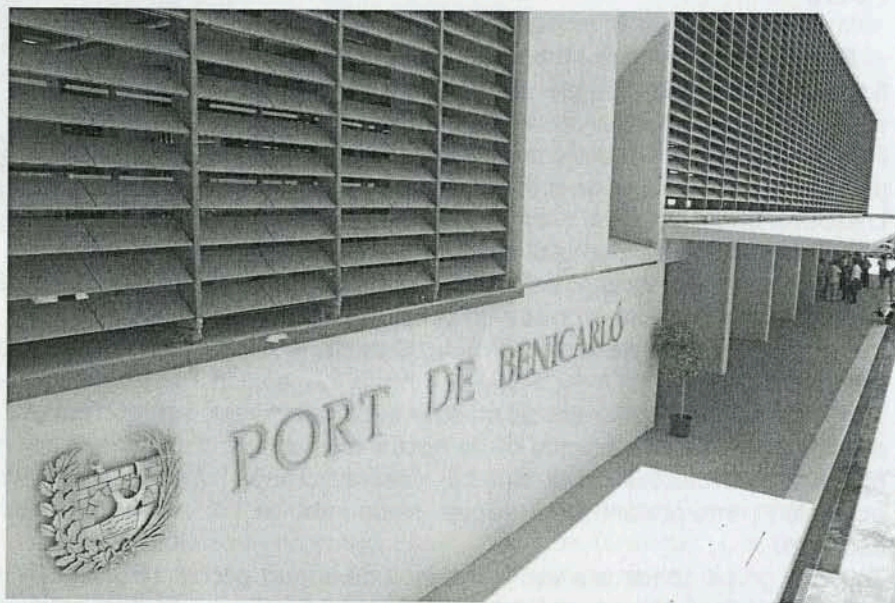
“Benicarló pareix que no tinga un germà gran que l'ajude ”

ve de la pàgina anterior

l'execució del nou enllaç amb rotonda deprimida, carrils de servei i millora de la carretera CV 141. La carretera que ha de substituir a l'antiga de la costa, entre Peníscola i Benicarló, gaudirà d'una amplada considerable i de tots els serveis de clavegueram, rotondes, voreres, il·luminació i carril bici, però, curiosament, això dins el terme peniscolà, mentre que a Benicarló, la mateixa carretera serà estreta i perillosa per als vianants. Diferents institucions públiques i privades financen cicles culturals, de concerts de música clàssica i barroca, antiga, de jazz o festivals com el de cinema.

A Vinaròs aquesta mateixa setmana el PP recordava en un pamflet de les joventuts d'aquesta formació (Noves Generacions) les multimilionàries inversions fetes per la Generalitat. Les xifres no deixen lloc a dubtes:

A la seua revista "Aire Fresc" recorden que la canalització del Servol va costar 6,6 milions, la construcció de la depuradora 9,4 milions, el Palau de Justícia 1,8, la remodelació del centre de salut 1,7 i a l'ermita de Sant Sebastià s'han gastat 1,3 milions més. El pas subterrani a la N-340 va costar 1,6 milions, gairebé tant com el centre de menors (1,5 milions), cinc milions en la connexió de la carretera CV 11 amb la N-238 i 3,4, en la urbanització de

Joan XXIII on han d'anar centenars de vivendes per a joves i famílies en situacions especials. L'ampliació de l'hospital costarà altres 10 milions d'euros. També recorden les inversions de l'Impiva en empreses d'allà amb 2,7 milions d'euros. És la resposta a les crítiques per la falta d'inversions a aquesta localitat que gaudeix de la immensa majoria dels serveis públics de la comarca.

I nosaltres?

A diferència d'altres poblacions, Benicarló pareix que no tinga un germà gran que l'ajuda en la construcció de ponts com els del Servol o, en les carreteres amb les poblacions veïnes, i els ciutadans ens trobem amb vergonyoses discriminacions com la carretera de Peníscola, o l'oblit que patim en les connexions amb Càlig i Sant Mateu i, posteriorment, amb la

futura autovia de la Plana A-7 que ha de ser fonamental per a la nostra població. Benicarló encara no disposa de la depuradora que marca la normativa europea i segueix malbaratant hectòmetres cúbics d'aigua que van a parar a la mar sense el tractament adequat, la qual cosa perjudica, i molt, la qualitat de l'aigua de les nostres platges i litoral. Tampoc disposa d'un Pla Estratègic com els de Vinaròs, Alcalà o Alcossebre, que supose una inversió destacable per part de les diverses administracions. La falta d'escoles, centres de salut en condicions o, d'infraestructures, tant viàries culturals, com s'havien promés, deixa un panorama desolador per al futur de la localitat. Aquest fet evidencia el tarannà polític i influències de cadascuna de les poblacions i de la seua classe política.

DOLÇAINERS I TABALATERS DE BENICARLÓ I SANTA MAGDALENA PARTICIPEN AL CUCAFERA FOLK.

El grup de dolçainers i tabalers de Benicarló i el de Santa Magdalena del Polpís van assistir, dissabte passat, a la quarta mostra del folklore popular, Cucafera Folk, de Tortosa. Aquest acte, de caire folklòric forma part de la IX Trobada de grallers, dolçainers i tabalers. L'esdeveniment cultural, l'organitza la Colla Jove de Dolçainers de Tortosa amb el recolzament de l'Institut Municipal d'Activitats Culturals i Turístiques de Tortosa, va esdevindre tota una trobada de colles de dolçainers, grallers i grups de percussió de Catalunya, País Valencià i l'Aragó.

Tots van tindre l'oportunitat de mostrar la seva activitat dins del món més tradicional de la nostra música amb una rua pels carrers de la ciutat i, després, amb l'actuació, interpretant dues peces, al damunt de l'escenari.

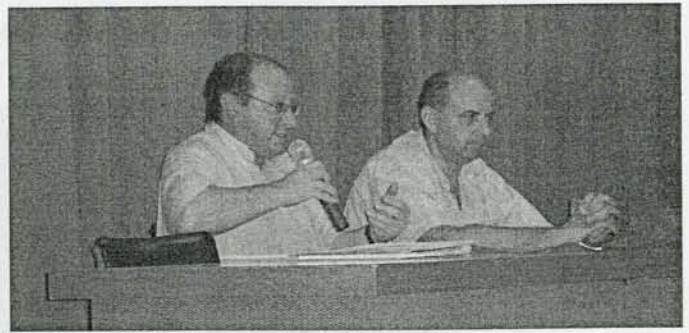
Tots dos grups comarcals van rebre molt de suport per part del públic, tot i que va ésser ben especial l'aplau-diment que trencà el silenci després de l'actuació del grup benicarlando...un dels més apreciats i destacats de les nostres contrades i que, una vegada més, va encandilar, aquesta vegada amb una marxa Mora i amb el toc de "La Muixeranga".

Un altre grup, aquest provinent de la comarca del Baix Aragó, va ésser "El Relicario" del Mas de las Matas, tot i ésser la primera eixida que van fer van aixecar força expectació i van sentir-se animats amb la seva primerenca trobada d'intercanvi amb altres grups de música tradicional i folk...aquests interpretaren tocs típics de l'Aragó: "La Pilara" i "Jota de Albalate" tret que va enriquir, i molt, la trobada

EL POBLE SEGUEIX FENT MEMÒRIA.

Mitjançant la publicació i/o edició de llibres s'està fent molta memòria envers la nostra història. Sobretot, últimament envers tot allò que té quelcom a veure amb la Guerra Civil. Dins aquest habitacle entra l'acte de presentació, el proper dijous, al Mas de la Coixa, a Móra la Nova, hi haurà l'acte de presentació del llibre *Set anys de guerra civil (Ribera d'Ebre, 1833-1840)*, de Joan-Ramon Vinaixa Miró. El presentarà Roc Salvadó, historiador i professor-tutor de la UNED i de l'IES de l'Ebre a Tortosa.

L'acte, que forma part del programa d'activitats organitzat amb motiu del 2n centenari del naixement de Ramon Cabrera—molt vinculat al maestrat per les Guerres Carlistes—, ha comptat amb el suport de l'Ajuntament de Móra la Nova i de l'Institut Ramon Muntaner. El llibre *Set anys de guerra civil (Ribera d'Ebre, 1833-1840)* està basat en el treball amb el qual Joan-Ramon Vinaixa va assolir l'XI Premi d'Assaig Artur Bladé i Desumvila. Ha estat editat pel CERRE dins la col·lecció Daliner.

MIQUEL ÀNGEL PRADILLA AL JOAN COROMINES

El passat dia 13, el professor de la Universitat Rovira i Virgili, Miquel Àngel Pradilla, va pronunciar la lliçó inaugural d'aquest curs 06-07 a l'IES Joan Coromines.

La xerrada va dur el títol de "Llums i ombres en el procés de normalització lingüística" i va ser seguida amb força atenció pels alumnes de primer i segon de batxillerat.

Pradilla va tractar de donar una visió objectiva de l'actual situació sociolingüística de la nostra llengua. Si per un costat hi ha motius per a l'optimisme (la forta implantació a internet, la presència en el món de l'ensenyament...), per un altre cal pensar que assistim a una forta pressió que ens menarà a la substitució lingüística si no es posa remei ben aviat.

La llibreria s'anima de debò

Els llibreters s'animen, després de la venda i assistència amb tot allò que té a veure amb els llibres de text. No és que no els agradi aquesta tasca, és que les editorials, com saben d'aquest moviment, allarguen un poc més el seu propi estiu per a, després, llançar les millors i més suggerents, per no dir esperades, novetats i/o reedicions.

Troblem un llibre molt esperat: "Un escritor en guerra" d'Anthony Beevor; llibre que, segurament, serà tot un homenatge a aquells que escriuen sobre les confrontacions bèl·liques. Una altra novetat, més que esperada, és "Pilar Miró, Nadie me enseñó a vivir"... una dona que va ésser tot un caràcter darrere la càmera, com a directora i com a pionera. Diego Galán ens la redescobreix.

Em fixo amb dos llibres que no són novetat, però que són bones narracions des de la investigació a la analítica narrativa més sublim i potser intuïtiu, Eetem parlant de "Un puente lejano" de Cornelius Ryan i "Martínez se va a la guerra" de Francisco Antonio Marín.

Acabem aquesta breu columna amb un assaig d'interès: "La gramàtica descomplicada" d'Álex Grijelmo... en parlarem.

Susanna Anglés

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Algú s'ha assabentat que en aquest poble ha passat el 9 d'octubre? Vam escoltar tres coets de matinet i ... ja ho hem vist tot. Ací sembla que açò del dia de la Comunitat, no se la creuen ni les pròpies autoritats. Amb un "dia de bandera" sembla que s'han quedat més amples que estrets. Valdria la pena que ací, el canviaren pel ... 25 d'abril? Nosaltres els proposaríem fer una manifestació on passejaren el quadre de felip V, el precursor del que ens hem quedat, com no podria ser d'altra manera cap per avall. Segurament tindrien més públic i ... seria més divertit, no? És una idea!

A veure, ja que estem de celebracions, els del carrer del Pilar no saben que la Verge del Pilar és manya? Doncs, com és que no tenien banderetes manyes penjades? Que nosaltres sapiguem, és la quadribarrada, no? A la festa del carrer de la Mare Déu de Montserrat pengen la catalana. I tots dos no tenen la mateixa? Una mica de sensibilitat. Ací, encara que som de la mateixa arrel, l'han de ficar amb el blau, no siga cas que ens envaeixen. Caçurros que són.

I ja que parlem del Pilar, el ball que sempre fan el mateix dia, enguany, algú sap per quina raó ha canviat de dates? La rondalla balladora va sortir dimarts a ballar la jota aragonesa, i molt bé que ho van fer, però i el dia del Pilar? A més, la festa al carrer també va ser divendres la nit, allí al costat del centre aragonès. Quin canvis més estranys, que estaven tots a la Pilarica? Quan haurien d'aprendre els que organitzen això "del dia de bandera". Sempre fent riure.

Riure van fer dos tafaners que, llestos ells, miren per "l'interné"

l'horari dels cinemes del centre comercial, eixe que és fa el ronso a l'hora d'amollar la mosca, i s'en van a veure "Salvador" a les nou de la nit i ... el porter els diu: "o vostés venen massa prompte o se'ls ha fet tard. La pel·lícula comença a les deu de la nit". Ho diem perquè, si ja és prou difícil assabentar-se dels horaris de les pel·lícules que fiquen a aqueix cinema perquè no apareixen enlloc, només allí, pel poble res de res, només falta que si ho mires per la xarxa, damunt està malament. Si no fan fallida serà de miracle. Per cert no han canviat d'amo? Per què deu ser? Mal rotlló aquest centre ...

Parlant de mal rotlló de "l'interné" eixe. Després de veure els articles del professor Bausà a La Veu, un tafaner que manega això de la xarxa una mica bé, va voler conèixer més coses del càmping aquest que teníem a la nostra població, el del "Tordo y el Olivo" i quina sorpresa va tindre, existeix! Sí, existeix encara diuen. Te'n vas al web [www: guiacamps.com](http://www.guiacamps.com) i li demanes buscar-lo i ... allí que t'apareix el càmping. Adreça, telèfon, capacitat, ...Doncs, no en fa d'anys que ja no existeix. Perque et pugues fiar del que apareix en algunes guies. Què, això de les actualitzacions no saben el que és? Compte que si mirem a d'altres no ens estranyaria que encara estigués viu i ben viu.

Per cert, ací tenim una piscina no? Doncs, suposem que els deu anar bé però, no tenien que haver

acabat el gimnàs eixe que sembla una bufa d'aire, ben fetet, d'obra, ja fa també un grapat d'anys? És que als tafaners ens ha arribat un "Xivatasso" que l'ajuntament està negociant, amb la gerència de qui gestiona la piscina, el proper conveni. A veure, aquest conveni l'han complit? La bufa que fa de gimnàs, compleix les condicions establertes en el plec de condicions inicials? No tenia que haver estat acabat, d'obra, als dos o tres anys? Doncs, no ho entenem. Ací ens aquest poble acomplir el que mana l'ajuntament sembla ser un "bufa la gamba". S'ho passen tot pel forro de l'entreuix. I al final, com sempre sol passar, el "babaus" de la resta de ciutadans a pagar i a callar. A aquest ajuntament, i al que mana va abans també, algunes empreses se l'estan torejant de totes, totes.

I parlant de torejar, que ens vol torejar l'alcalde també, amb la resposta que dona a la protecció de la casa Fontcuberta que li fa La veu en el passat tema de la setmana, dient que "és una propietat privada". Per aqueixa regla de tres es podria arrasar tot. Que ací el patrimoni no siga una de les prioritats més importants seues, ho entenem, però no cal que s'excuse amb una xorrada de resposta, per aquesta regla de tres, vosté s'imagina senyor alcalde, que, el propietari, de ... per exemple, un quadre dels Tyssen li prengué foc? O, si m'apura, el propietari de l'església de Sant Bertomeu, el bisbat, perquè li pogueren fer falta diners, la demuiria per construir pisos ja que així segurament trauria un pastó de quartos? Senyor alcalde deixe de dir bajanades, el patrimoni si és important s'ha de conservar i, una institució pública, com és el nostre ajuntament, ha de vetllar perquè això siga així. Ja s'han carregat prou coses, no creu?

LA UNIÓ sol·licita campanyes de foment del consum de cítrics per previndre i combatre la grip i els refredats

text JORDI MAURA

LA UNIÓ-COAG ha sol·licitat al Govern Central i a la Generalitat Valenciana que realitzen campanyes de foment de les propietats saludables dels cítrics entre els ciutadans a fi de previndre la malaltia de la grip durant les campanyes de vacunació o els típics refredats durant l'època hivernal.

En este sentit, ha dirigit escrits a les titulars dels Ministeris d'Agricultura i Sanitat, Elena Espinosa i Elena Salgado, respectivament; i als de la Conselleria d'Agricultura i Sanitat, Juan Cotino i Rafael Blasco, respectivament, perquè inicien les accions necessàries a fi de dur a terme campanyes de foment del consum de taronges, mandarines, llimes i pomelos entre aquells que es vacunen o acudisquen als centres de salut.

LA UNIÓ assenyala que la campanya oficial de vacunació s'inicia dilluns que ve, 16 d'octubre, i que un complement a la mateixa pot ser la realització de campanyes informatives per a incentivar el consum de cítrics entre la societat, especialment xiquets i persones majors, exalçant els beneficis d'esta fruita per a combatre la grip. Sobre este últim aspecte, LA UNIÓ demanda l'edició de tríptics informatius que glossen les qualitats dels cítrics per a previndre refredats i que es repartisquen en els centres de salut després de la corresponent vacunació o quan acudisquen a la visita mèdica.

Nombrosos estudis científics i metges apunten que els cítrics posseïxen un poder terapèutic natural que actua en el sistema immunològic. A més del seu paper com a protector contra els refredats, la seua alta concentració de vitamina C els fa molt efectius en el cas d'infeccions a l'aconseguir reduir la duració de la malaltia i alleujar així mateix els símptomes. Gran part dels beneficis que per a l'organisme presenta el consum de cítrics es deu a la seua acció antioxidant que actua prevenint un bon nombre de malalties de l'aparell respiratori.

"Els cítrics són un aliment que reforça el sistema immunològic contra els refredats."

Joan Brusca, secretari general de LA UNIÓ-COAG, opina que "les Administracions públiques han de potenciar el consum de cítrics com a mesura preventiva i curativa contra el virus de la grip i contra els refredats, alhora que amb l'increment del consum d'este tipus de fruita es beneficia directament tant el consumidor com el llaurador".

Brusca afirma que "els cítrics són un aliment que reforça el sistema immunològic contra els refredats. Res més efectiu per tant que incidir en campanyes dirigides a la promoció del consum de cítrics, centrades més intensament en els períodes estacionals on la incidència dels processos gripals és major, tenint en compte els efectes beneficiosos que per a la salut aporta el consum d'estos productes pel seu alt contingut en vitamina C".

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 555

text EL LECTOR

Encara que han intentat camuflar-ho d'una manera sibilina, sí que m'he adonat de la referència al 9 d'Octubre que apareix al lateral de la portada. És una metàfora, ho sé. Els valencians ens n'hem d'avergonyir que ens passen coses com aqueixa –tindre una diada regional vull dir- i tot i que no ho podem ignorar, hem d'intentar dissimular tant com siga possible. Robespierre en posa el dit a la nafra i, com sempre, furga fins que fa mal.

Mire, m'he llegit amb tota l'atenció del món la col·laboració de Vicent Coll. No tinc internet ni sé què vol dir "xiquetalemany", però em permetrà, senyora meua, que hi pose cullerada. L'escrit insisteix en aliances, pactes, entrebancs, subterfugis i paraules diverses que s'escapen a una ment tan poc cultivada com la que tinc. Sóc més simplot jo. El pacte que de veritat de la bona m'agradaria seria el del BLOC primer amb si mateix i després amb qui tinga ben clars conceptes tan elementals en un partit nacionalista de les nostres contrades com ara país o llengua minoritzada. Però això deu ser difícil, no?

Darrerament semblo especialitzat a respondre qüestions que queden en l'aire en els titulars de La Veu de Benicarló. Però és que de vegades es pregunten cada cosa...! Diuen: "Què se'n farà del patrimoni?"; doncs molt fàcil, si el patrimoni està al casc urbà un bloc de pisos i si està dispers pel terme, un o més país. Ha vist si és fàcil? "I el PGOU?", insisteixen. També sembla clar, es procedirà de la manera més convenient als interessos de qui tinga més interessos; sembla elemental.

Aquests tafaners diràs que se n'assabenten de tot. Poca feina

deuen tindre per anar vigilant on estacionen el seus vehicles les forces de l'ordre públic. Que els toque aparcar, sempre per motius de servei cal deduir, en llocs on la resta de mortals serien candidats a rebre una denúncia no vol dir que no estiguen sempre vetllant per nosaltres. Faltaria més. Molt de compte tafaners que aqueixes insinuacions són molt lletges i dites velles com aquelles que asseguraven que "eres més drogo que el jaleco d'un guàrdia" ja han passat a la història i avui en dia no tenen cap base ni cap fonament.

A l'apartat de breus apareix informació sobre les imminents obres que s'iniciaran al Col·legi "Eduardo Martínez Ródenas". Em crida l'atenció que el bo de José Luis Guzmán siga tan cavaller com per parlar de "cordialitat" sobre un personatge que el va acusar de poc menys que mentider. De vegades sentim dir que tots els polítics són iguals, i això no és veritat, no són tots iguals, ho faran millor o pitjor, però n'hi ha –com ara el rigidor del BLOC- que saben comportar-se, no perdre mai les formes i plantar cara amb bons modals.

Segueixo amb les preguntes dels seus col·laboradors? Pere Bausà: "A què es deu aquesta dèria pel paisatge?". Contestació: a la voluntat d'especuladors de magnituds diverses per vendre la

cabra als incauts que habitem el planeta.

Les preguntes de Gregorio Segarra al pilot Pellicer ja les respon directament l'interessat i, per tant, no hi posaré basa. Tampoc diré res de l'interessantíssim qüestionari que es planteja per ser Molt Honorable President de la Generalidá Valenciana perquè el candidat a l'oposició s'ho sap tot, tot i tot.

Els tafaners també dubten. A quina bandera va dedicada la setmana de bandera? És aquesta expressió un enginyós joc de paraules que haurà sortit d'algun cervell pensant de la Casa Gran i que, no hi ha dubte, no és que més una de les indefinicions a què ens tenen acostumats els senyors que manen en general.

Encara hi ha més preguntes però reconec que el meu modest enteniment no hi arriba. No sé si les deposicions canines urbanes porten bona o mala sort a qui les xafe. Ni m'interessa massa el tema mentre no siga la sola de la meua sabata l'empastifada.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA.

A mi què em fa com va arrencar el 9 d'octubre a Vinaròs? Ja estem al cap del carrer. Que els ho miren això, que no deu ser normal tanta fixació. Per favor!

El Centre d'Estudis del Maestrat prepara els actes del seu 25é aniversari

text JORDI MAURA

El Centre d'Estudis del Maestrat homenatja en les X Jornades d'Estudi a Juan Bover

El Centre d'Estudis del Maestrat (CEM) prepara ja el seu XXV aniversari d'existència, segons va assegurar en la inauguració de les X Jornades del CEM el seu nou president Sebastià Albiol. Aquesta entitat ha publicat des del seu naixement en 1982 un total de 40 llibres i ha llançat en els seus butlletins més de 8.000 pàgines sobre la història, art i etnologia de la comarca.

Sebastià Albiol va tenir en l'obertura de les jornades unes paraules per a tots els presidents que ha tingut el Centre, especialment per a Juan Bover, l'últim president que va rebre una medalla a títol pòstum

en un acte entranyable i emotiu en el qual es va passar un audiovisual. "Mirant amb perspectiva és difícil de trobar un centre comarcal amb tant dinamisme com aquest", va abundar l'actual president.

Les jornades del CEM es realitzen cada dos anys i la qualitat de les ponències i investigacions els ha permès arribar a un prestigi fins a convertir els seus butlletins i publicacions en una referència en la comarca. Les jornades inclouen 30 comunicacions i tres ponències sobre l'arquitectura barroca en el Maestrat, la Inquisició en el cas del Mestre de Montesa, Pere Lluís Galcerán de Borja, i sobre la restauració de la façana de la Arciprestal de Vinaròs. Un altre dels al·licients van ser les taules rodones i els concerts de la Jove Orquestra de Vinaròs i de poesia sobre el Maestrat a càrrec de Jaume Rolíndez així com les visites guiades al campanar, ermita de Sant Sebastià i poblat íber de Vinaròs a càrrec d'Arturo Oliver Foix.

Juan María Calles i l'alcalde de Benicarló podrien declarar en l'expedient a un policia local

text JORDI MAURA

Diferents plantilles de la Policia Local de les nostres comarques mostren el seu suport a l'agent expedientat

L'expedient contra Ramón Soriano, l'agent de la Policia Local de Benicarló expedientat, continua obert. El pròxim dia 23 l'instructor i secretari li prendran declaració en presència del seu advocat. En la defensa de Ramón Soriano es podria citar com testimoni per a conèixer les circumstàncies que envolten al cas al mateix subdelegat del Govern, Juan María Calles i a tots quants tinguen a veure amb el coneixement dels fets, com el propi alcalde Enric Escuder.

L'agent va denunciar a l'agost que Juan María Calles hauria ordenat que la Policia Local quedés en

Mundo, Domingo i Redorat ens mantidran informats

un segon pla en la seguretat ciutadana relegant prioritàriament aquesta funció en la Guàrdia Civil. Diferents plantilles de la Policia Local de la província han mostrat el seu suport a l'agent expedientat i el mateix Sindicat Professional de Polícies Locals (SPPLB-CV) no descarta mobilitzacions per l'expedient sancionador obert per les opinions contràries a aquesta mesura manifestades per Soriano com secretari del sindicat policia a Benicarló.

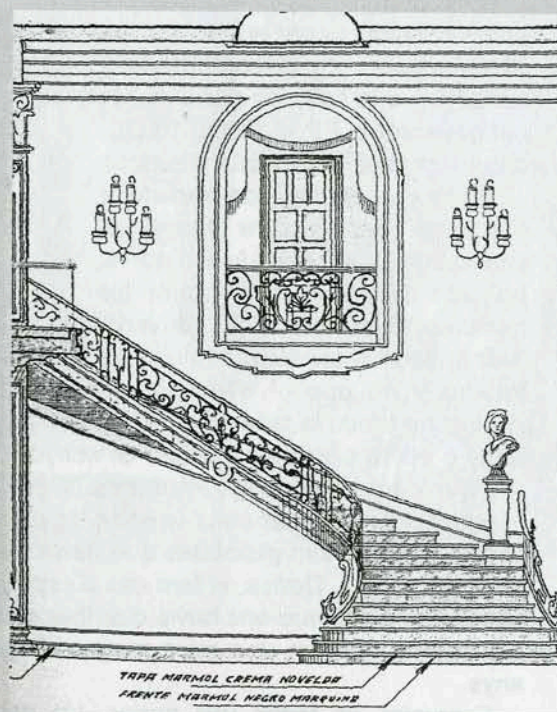
La Casa Fontcuberta

Natàlia Sanz

Solc visitar les exposicions del MUCBE fugint de les aglomeracions de la inauguració, del veure's i deixar-se veure i ximpleries similars. Sempre he cregut que aquest tipus d'actes estan perquè els altres creen que eres un poc intel·lectual si vas a les convocatòries culturals. Que poca gent veu el dia de la inauguració la mostra. Simplement, perquè no es pot veure. És impossible que, entre atendre als discursos de torn i saludar al respectable present, a un li quede temps per a assabentar-se del que hi ha exposat. Bo, en realitat, si hi ha canapès, llavors si que queda temps per a delectar-se en la contemplació de la mostra, encara que només siga pel fet de fer temps per a engolir el catering. I no estic mentint. Que ja passa.

Al que anava. Aquests dies, es pot veure en el MUCBE una exposició amb els plànols originals i diverses fotografies de l'interior de la casa Fontcuberta. Lloable la iniciativa, perquè així almenys la major part dels mortals hem pogut conèixer l'interior d'un dels palauets més enigmàtics de la ciutat. No vaig a entrar ací en debats sobre si la mostra és adequada o no, pels resultats dispars que per als benicarlandos va tenir el tancament de les instal·lacions. Eixe debat ja està en el carrer i són els seus protagonistes qui han de decidir si ha obert velles ferides o no. Tampoc tinc res que dir sobre l'exposició. M'ha agradat. Però he lamentat que no fóra més extensa. M'explique. Josep Maria Franquet, l'arquitecte que va dissenyar la casa, va deixar més de 40 obres arquitectòniques en la nostra ciutat. Açò queda explicat en un panell cronològic que es troba en una de les sales laterals. Resulta que els edificis que va projectar són la pròpia fàbrica Fontcuberta, diversos xalets en l'avinguda de l'estació, vivendes en la calle Mossén Lajunta, la coneguda com fàbrica Pituco, les cases dels treballadors de Fontcuberta... en fi. Nombrosos edificis que encara es poden veure en els nostres carrers i altres que estaven en elles fins a fa poques dates, que van desaparèixer engolides per la voràgine constructora que ens embolica.

La meua pregunta és: tant haguera costat fer unes fotografies per a complementar aquest panell? No, segur que no. L'exposició haguera quedat molt més completa i, de passada, el nostre patrimoni un poc més conegut. Ja de per si mateix l'exposició haguera pogut ser l'excusa perfecta per a acostar als quals no la vam conèixer la història de la fàbrica de Fontcuberta, que tanta petjada ha deixat en la història recent de la ciutat. O per a estudiar un poc més a fons l'exòtic jardí que l'embolica. Estem parlant d'Història de Benicarló i el MUCBE hauria de ser un

Tant haguera costat fer unes fotografies per a complementar aquest panell?

dels seus elements dinamitzadors. Per contra, ens hem quedat amb unes quantes fotos de l'interior de la casa, els plànols originals de la seua construcció i un catàleg en el qual s'arplega la vasta producció de Franquet en les Terres de l'Ebre. Ni una sola línia es mereix la Casa Fontcuberta. Una vegada més, Benicarló ha donat de costat a la seua Història i al seu Patrimoni. Amb un poc més d'esforç, haguérem escrit les pàgines de part de la nostra història recent. I no ho hem fet.

Discriminació pressupostària, com sempre: a la cua

No sabem per quina raó, sempre ens acabem convertint en la parenta pobra de la contornada. I sembla que la cosa va per llarg. Ja pot governar el PP, el PSOE-BLOC, o qui siga, açò no té pinta d'acabar.

No és que ens agrade "racanejar el quartos" però mentre al nord i al sud reben una bona dosi d'euros, ací, ens toca apanyar-nos amb les molletes. Benicarló s'ha convertit, definitivament, en allò que diuen els castellans del "quiero y no puedo". No sabem si els nostres polítics no tenen la talla, són una colla d'incompetents o els fa por anar a exigir. Si senyors, exigir allò que necessitem els benicarlandos.

I, fins quan serà aquesta espècie de penitència perpètua que anem patint des que es va instaurar la democràcia? Doncs, si fem cas d'experiències passades, d'allò que ens havia d'arribar, ens sembla que ho tindrem una mica magre els propers anys.

Exemples en tenim uns quans. Un dels més sagnants és el de la carretera entre Benicarló i Peníscola, en el tram de Peníscola fins a la ratlla del terme, perfecte, doble carril, tots els serveis i ..., quan passa a Benicarló la cosa canvia radicalment, estreta, d'un sol carril i amb corbes. Més exemples sagnants, mentre a la nostra ciutat veïna del nord, ficar una rotonda a l'N-340 quan és

556

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

necessari, deprimida o no (allí sembla que no tenen problemes de depressió), no costa res, ací, ficar-ne una per fer un accés més segur al centre comercial (que era l'inicialment previst), està costant, a banda d'uns quans anys, suors i llàgrimes. I que ho vegem.

Enumerar totes les deficiències inversores que ha patit la nostra ciutat no val la pena, si es llegeixen el tema

d'aquesta setmana ja en tindran prou per d'adonar-se'n de com hem estat d'oblidats, i maltractats, per les diverses administracions, tant del PP com del PSOE. Ara el que cal és que els polítics locals es fiquen les piles d'una vegada i treballen, partint-se la cara pels seus ciutadans; i reivindiquen allò que ens correspon per dret propi. I sense amagar-se, que no estem demanant caritat, perquè la butxaca ja ens l'hem rascada prou pagant-ho tot amb crèdits.

Així no caldrà tenir padrins, ni germà gran, que faça les nostres feines "doméstiques", eixes que porten els quartos per a tindre els serveis que els ciutadans necessitem. I si llavors no ho aconseguim, estarà clar, voldrà dir que els nostres polítics locals són una colla d'ineptes. Aleshores no es preocupen, ja cridarem el "primo de Zunosol".

EDITORIAL

Carxofa: Recordar qui va ser Fontcuberta, que va fer i on vivia és una bona idea. Aquest senyor, Salvadoret, com se'l coneixia normalment, va ser propietari d'una fabrica de tèxtil que va arribar a tenir mil treballadors. Ara només queda el fumeral, expedicions – l'auditori – i la seua casa, allà al "paseo". Fer una exposició d'aquesta casa ha estat una gran idea. Es mereix la carxofa.

Panissola: per el regidor senyor Flos, ex-megadelegat d'un fum d'àrees. Al Morrongo estem d'obres. La xapuça que va fer el sr. Flos no té nom. Ell i el seu potet són dignes d'una cofa de panissoles. Els diner que vam gastar en el desviament de la claveguera no ha servit de res. Diners tirats! Ara a uns altres els ho toca fer ben fet i tornar a gastar diners de tots.

CULTURAL

ASSOCIACIÓ

LA FERAM
BENICARLÓ

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·lab
XAVIE
LLU
TOLIT
G. SEG
Fot

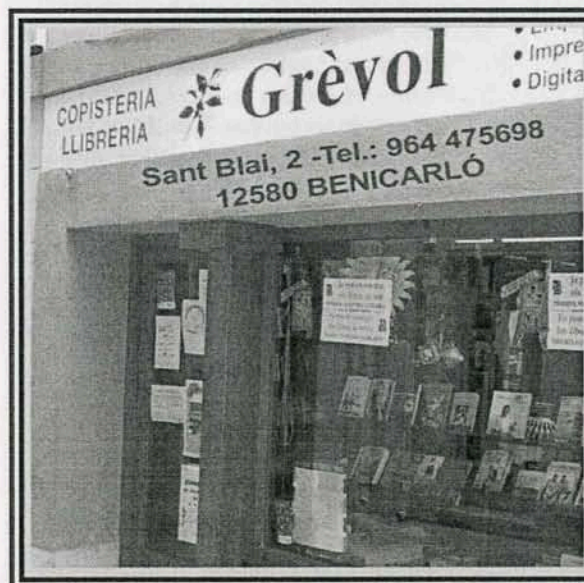
FLASH

Nicole Crutzen, artista que ha participat en molts projectes a Benicarló, exposa actualment les seues obres a "El Corte Inglés" de Castelló.

(foto: J.Maestro)

laveubenicarlo@terra.es

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

oradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
R BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES
CH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS,
D, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO,
ARRA, ROBESPIERRE I EL SAMARUC
ografies/ NATALIA SANZ, JAVI PAU,
GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698

©COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS-193-2004

Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Efemèrides d'octubre

Fronteres

text JOAN HERAS

L'enyorada Montserrat Roig, una de les veus remarcables de la nostra literatura de l'últim terç del segle XX, va encapçalar una de les seves novel·les amb el suggerent títol *El temps de les cireres*. Ara, quan la tardor va creixent –encara que sovint no ho sembla –, podem parafrasejar –i valgui això com un modest record, un sincer homenatge– el títol de la seva novel·la i dir que ara estem entrant en el temps de les castanyes. I això de les castanyes es pot entendre literalment o metafòricament: que cadascú, en funció de la seva manera de pensar o de les circumstàncies que li toqui viure que triï el sentit que consideri oportú.

L'octubre, el mes en què la tardor es fa real –si és que encara queden tardors i primaveres –, està ple, tal i com passa amb la resta de mesos, de dates que ens serveixen per recordar, commemorar, celebrar o lamentar fets passats que parlen del nostre present. Evidentment hi ha una part important d'aquestes dates que estan escrites al nostre calendari íntim i que per tant pertoca a cadascú de nosaltres repassar-les amb la intensitat emocional que es mereixen o que ens imposen. Hi ha altres dates, però, que tenen una repercussió col·lectiva i dins d'aquestes n'hi ha que prenen un relleu especial, ja sigui perquè són dies de festa o perquè any rera any les recordem, i d'altres que sobresurten aquest octubre en concret perquè s'escau recordar-les gràcies a la rodonesa de la data de la commemoració.

No parlarem, doncs, de les dates que tenen un regust oficial. No direm res del dia 9 ni de l'atmosfera de moció de censura –més o menys real, més o menys propagandística– que l'ha precedit; ni direm res del lamentable dia 12 –l'exhibició militarista i ferotgement espanyolista que fa les delícies d'una legió d'espanyols que, d'una manera evident o encoberta, enyoren règims anteriors. Volem recordar dos fets ben sig-

nificatius i ben essencials per a la nostra realitat social i cultural: l'afusellament el 15 d'octubre del 1940 de Lluís Companys, president de la Generalitat de Catalunya, i el centenari del primer Congrés de la Llengua Catalana, impulsat per Pompeu Fabra.

El fet que un president d'un govern democràticament escollit sigui assassinat per ordre directa d'un dictador que ha pres el poder per la força és, com a mínim, una tragèdia per a tothom que cregui en la llibertat i en la democràcia. La matinalada del 15 d'octubre del 1940 Lluís Companys era afusellat al barceloní castell de Montjuïc. La dictadura de Franco deixava ben clar que la mort era el premi que mereixien totes aquelles persones que havien treballat a fons, amb totes les seves forces, amb tots els seus encerts i també els seus errors, per construir una societat més justa, més democràtica, més lliure. És cert que el cas de Companys no és l'únic: ben segur que hi ha altres presidents en altres llocs del món que han tingut un final similar: pensem, és clar, amb Salvador Allende. És necessari recordar aquests fets i és obligat exigir que se'n parli i que algú en demani perdó. Sovint sota l'argument que "això ja és història" o que "no cal que reobrim ferides del passat" s'hi amaga la voluntat de tirar sorra damunt els cadàvers per poder implícitament o explícitament legitimar als assassins o, d'una manera més subtil, no haver de reconèixer que els

drets nacionals i socials que Companys defensava són perfectament legítims i que potser encara avui no estan ni de bon tros acomplerts. La voluntat d'oblidar l'execució d'un president de la Generalitat catalana no deixa de ser una constatació més de fins a quin punt el franquisme –ideològic o sobretot sociològic– xopa una part importantíssima del teixit social d'això que en diuen Espanya.

La segona efemèride ens fa recordar que les bases normatives de la nostra llengua tenen ja un segle d'història. Un segle, ben mirat, no és massa temps per a la vida d'una llengua, però sí que l'esforç de Pompeu Fabra va ser decisiu per a garantir una coherència –discutible, és clar, com totes les convencions– que dona força, entitat, a una llengua tan volgutament minoritzada com la nostra. No cal dir que la vida d'una llengua no depèn només de tenir una bona base normativa, però sense aquests fonaments establerts la fragmentació pot ser un element que multipliqui el seu caràcter dèbil. No ens hem de quedar en els elogis del passat, però una consciència del que s'ha fet ens pot ajudar a renovar energies i repensar estratègies per a revitalitzar l'ús social de la català. Evidentment aquest no és l'objectiu de bona part dels nostres governants ja que, com a bons representants del franquisme ideològic o sociològic del que parlàvem unes ratlles més amunt, volen fer d'aquesta llengua una eina simpàtica de comunicació a dins de casa i, com a màxim, per a fer missatges –plens de faltes d'ortografia i barbarismes– quan arriben les falles o en altres festes populars ben nostrades, però mai volen que esdevingui una veritable eina de comunicació social a tots els nivells.

El passat escriu el nostre present. Lluny de la nostàlgia o la tristesa, pensem-lo i repensem-lo per entendre'ns una mica millor i per decidir, en tot allò que ens pertoca, què hem de fer. El passat l'hem de conèixer però no el podem canviar, el present l'anem escrivint cada dia.

QUI VOL UN CEMENTIRI NUCLEAR? (1)

L'1 de setembre passat, el New York Times publicava un reportatge sobre Peque de Carballeda, poblet castella-lleonés on l'alcalde s'ha interessat pel Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) del combustible nuclear gastat per les centrals nuclears. Els principals diaris estatals publicaren l'agost passat una oferta pública del ministeri d'indústria a les corporacions municipals que, amb caràcter voluntari, desitgen optar a l'emplaçament del MTC. L'alcalde de Peque donà a conèixer el seu interès per la instal·lació i per les compensacions econòmiques. El diari nord-americà descrivia Peque com un lloc amb més matxos que cotxes, sense escoles i amb la majoria de la gent de més de setanta anys. Quasi tota la població s'oposa a la decisió del seu alcalde però els partidaris assenyalen que a la gent no li agrada canviar; la darrera gran controvèrsia fou quan portaren l'electricitat al poble l'any 1950. Són els residus nuclears un problema social i tècnicament irresoluble? Se'ls enduran a les zones més despoblades i empobrides?

Els residus radioactius són qualsevol material de rebuig amb radionuclis en quantitats superiors a les regulades. Els radionuclis són nuclis atòmics inestables que emeten espontàniament radiacions o radioactivitat i que es transformen gradualment en altres nuclis radioactius fins arribar-ne a un estable. Per exemple, l'urani-235 es transforma, entre altres en tori, actini i, finalment, en plom, l'element estable d'aquesta sèrie. La radioactivitat està constituïda per tres radiacions α , β i γ , classificades de menor a major poder de penetració i perillositat. Des del punt de vista de la gestió, els residus radioactius es classifiquen en residus de baixa i mitjana activitat (RBMA) i residus d'alta activitat (RAA). Els RBMA tenen radionuclis poc actius en baixes concentracions, no alliberen calor i redueixen la seva activitat a una mil·lèsima de la inicial en 300 anys. Els RAA poden desprendre calor, tenen radionuclis actius (urani, plutoni...) en concentracions apreciables i perden la seva activitat al cap de desenes de milers d'anys.

Els residus radioactius es generen en la producció nuclear d'energia elèctrica –mines de minerals radioactius, fàbriques de combustibles, centrals nuclears...-, instal·lacions mèdiques i hospitalàries, processos industrials i centres d'investigació. A finals de 2005, l'estat espanyol comptava amb 6 centrals nuclears amb 8 reactors, una fàbrica de combustible nuclear, dues centrals i altres centres nuclears clausurats, i prop de 1300 instal·lacions que empren materials nuclears en la seva activitat. Es tenien 37200 m³ de RBMA -ubicats en El Cabril (75%) i en les centrals nuclears- i 3370 tones de RAA guardades en les prò-

pies centrals. Quant es clausuren les actuals centrals d'ací uns anys, els residus a gestionar seran 176.300 m³ de RBMA i 6674 tones de RAA.

La indústria nuclear s'implementà sense tenir resolts la gestió dels residus radioactius. S'han fet servir diversos mètodes que no han acabat amb aquest greu problema. La primera opció fou llençar-los a la mar. En 1946, Estats Units abocà, per primer cop, residus nuclears a la mar. La Fossa Atlàntica, ubicada front les costes galegues, rebé gran quantitat de residus de centrals nuclears europees. L'equip de Jacques Cousteau filmà bidons al fons de la mar amb fuites del seu contingut. La Convenció de Londres sobre els abocaments a la mar prohibí des de la seva constitució l'any 1972 que es llançaren RAA però permeté els RBMA. Les protestes actives de pescadors, ecologistes gallecs i Greenpeace aconseguí que, a 1985, es prohibís indefinidament l'abocament de qualsevol tipus de residu nuclear a la mar.

Una altra opció fou el reprocessament del combustible nuclear gastat que té menys nuclis d'urani-235 –gastats per la fissió nuclear- però conté plutoni, format a partir de l'urani radioactiu. Els primers reactors nuclears no eren

per produir energia si no plutoni per a les bombes atòmiques. El reprocessament consisteix en la separació química dels diversos components del combustible nuclear gastat. Es pot extreure urani-235 per fer combustible nou, plutoni per reactors ràpids o armes atòmiques i altres radionuclis per medicina o processos industrials. No és un procés adequat per eliminar els RAA perquè augmenta el volum final de residu 160 vegades i sols redueix la seva radioactivitat en un 5%. A més, a més, aquesta tecnologia pot ser utilitzada tant per usos civils com militars. En 1977, el temor a la proliferació d'armes nuclears dugué al president Jimmy Carter a prohibir indefinidament el reprocessament als Estats Units. Actualment al món, sols hi ha cinc plantes de reprocessament criticades per ser poc econòmiques, contaminant i perilloses. Durant la dictadura franquista, la Junta d'Energia Nuclear obtingué 280 grams de plutoni amb finalitat militar, possiblement per fer una bomba atòmica. Finalment, aquest plutoni fou enviat a Estats Units.

Semblava que l'única opció adient pels residus nuclears era el seu emmagatzematge controlat en terra. Però on i com? És increïble que un sector com el nuclear es desenvolupés sense tenir seriosament plantejada la gestió dels residus. Què s'encarreguen del mort els que vinguin darrere!

Pere Bausà

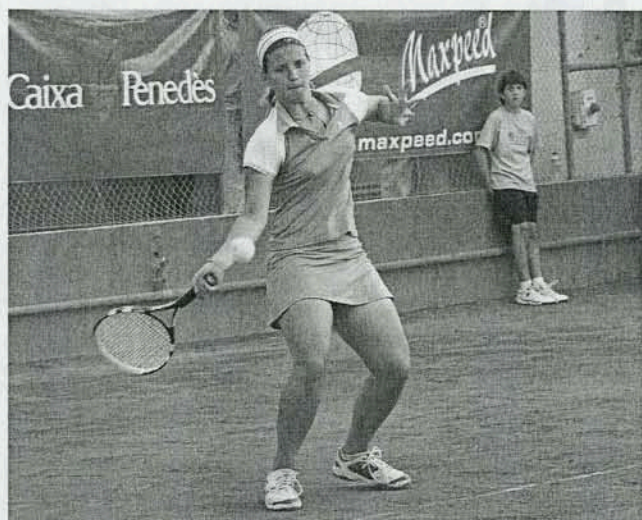
La italiana Verdadi derrota en magnífica final a la ucraïana Kapshay en el torneig de Benicarló

text i fotos VICENT FERRER

A la pista central del Club de Tennis Benicarló es va disputar el passat diumenge al matí la final del II Torneig de Benicarló, patrocinat per Electrodomèstics Ballester. La italiana Verdiana Verdadi, que en semifinals s'havia imposat a la guanyadora de la primera edició, va derrotar a la ucraïana Verónica Kapshay en dos disputadíssims sets que van fer les delícies del públic que va omplir les graderies del club benicarlano.

El primer set va estar igualat fins a la recta final, en la qual la Verdadi va saber treure avantatge d'un trencament de servei de la ucraïana per a tancar el set amb el seu servei. En el segon set Kapshay va perdre el primer servei, potser acusant anímicament la pèrdua del set, però es va recuperar de seguida, ja que al següent el va recuperar. El partit va entrar en una fase igualada, amb cops de gran qualitat, fins que amb empat a tres punts la italiana va aprofitar l'ocasió per a posar-se en avantatge, cosa que va tenir el seu rival en tercer i cinquè joc. Un trencament en blanc que va donar ales a la italiana per a controlar el partit fins al final.

Al finalitzar el torneig es va procedir al lliurament de trofeus amb la presència del vicepresident de la Federació Valenciana Juanjo Llopis, la Dama del Club Ana Gil, el seu president Alfonso Febre i el regidor d'esports Utiliano Martínez. Després de la final Gines Pérez, director del torneig, va qualificar el torneig de "tot un espectacle, amb major participació que l'any passat (mes de cent tennistes), amb un tennis de major qualitat que ha fet gaudir en cada jornada als molts espectadors que han visitat les pistes de joc. Recalcar que la nostra jugadora Sara Celma va perdre en segona ronda amb la que ha estat guanyadora del torneig".

El lider Interviu va guanyar a un Benicarló Onda Urbana que no va parar de lluitar fins a l'últim segon

text VICENT FERRER

FITXA TECNICA

1 - BENICARLO ONDA URBANA:
Leandro, Vadillo, Tete, Esteban, Gedson; cinc inicial; David, Crispi, De Bail i Parrel.

4 - BOOMERANG INTERVIU:
Luís Amado, Marquinho, Neto, Schumacher, Joan; cinc inicial; Julio, Bertoni, Andréu i Daniel

ARBITROS:
Hidalgo Tamayo i Jurado Rincón, de Girona. No van tenir necessitat de mostrar targetes.

GOLS:
0-1 min. 13, Schumacher. 0-2 min. 14, Schumacher. 0-3 min. 30, Daniel. 0-4 min. 31, Schumacher. 1-4 min. 38, Esteban.

INCIDÈNCIES:
Gran entrada i ambient, 2500 espectadors en el pavelló benicarlando. Jesús Candelas al final del partit va felicitar públicament a tots els espectadors.

COMENTARI:
El Boomerang Interviu va demostrar que sap jugar de menoria, que quan té l'oportunitat de marcar no perdona, a més de mostrar-se molt ambiciós en la seua sortida. Davant un Benicarló Onda Urbana que va disposar de mitja dotzena d'oportunitats de gol, però solament en va entrar una, atès que Luís Amado,

porter de l'Interviu, es va mostrar molt segur. Un primer temps amb forta sortida de l'equip verd, fins que els caduferos van aconseguir neutralitzar un poc el partit, tenint els de Miki dos clares oportunitats per a obrir el marcador. Amb el Benicarló pressionant al rival, en un obrir i tancar d'ulls, Schumacher, va aprofitar dos balons per a marcar i obligar a Miki a demanar temps mort, ja que el partit es posava molt costa amunt. Va poder retallar De Bail, però va fallar davant Luís Estimat rematant fora. En la recta final Leandro va avançar la seva posició. Després del descans van ser els benicarlandos, donats suport pel seu incondicional públic, qui van dur el pes del partit, ja amb Leandro com cinquè jugador de camp. La tàctica va obligar a Interviu a tancar-se en quadre, movent-se bé per a tapar buits. ALS 24 rematada de Vadillo i Luís Amado a còrner; un minut més tard Tete rematava al pal. Semblava que el gol anava a arribar i ficar de nou a l'equip en el partit, però una recuperació de Daniel va servir per a llançar des de propi camp i marcar i un minut més tard un contraatac de Julio era rematat per Schumacher. Malgrat el dur marcador, l'equip va seguir intentant-ho, va tornar a tenir oportunitats per a marcar, fins i tot Leandro va obligar a Luís Estimat a lluir-se. Al final poc premi per al treball dels benicarlandos, amb aquest gol d'Esteban. Malgrat la derrota l'afició no va sortir defraudada pel joc del seu equip. No es va poder fer més i van acabar aplaudint generosament a un rival superior.

ELS PALS VAN IMPEDIR LA VICTORIA BENICARLANDA

text VICENT FERRER foto: FERRER JULIA

FITXA TECNICA

0- BENICARLO:

Calduch, Raúl Mora (Ximo, min. 77), Piqueres, Alfonso, Layo, Jordi, Carpio (Luís, min. 60), Anta, Panisello, Angel (Julve, min. 46) i Raúl Martínez.

0 -SAN PEDRO:

Armelles, Cata, Rubén, Falo, Ortega, César, Saúl, Ismael, Roberto (Franc, min. 77), Pau (Castell, min. 72) i Ramos (Ramón, min. 85).

ÀRBITRE:

Altava Márquez, delegació de Castelló, ajudat per Gimeno Olmedo i Ionel Bogdan. Va mostrar targeta groga als locals Panisello i Calduch; als visitants Ismael, César, Pau i Saúl. Va amonestar a l'entrenador local García Sanjuán.

INCIDÈNCIES:

Uns 150 espectadors en l'Estadi d'Atletisme.

COMENTARI:

El Benicarló no va saber aprofitar les seues oportunitats de gol en la segona meitat i va cedir un empat davant un San Pedro que es va defensar amb molt d'ordre i va saber sortir a la contra amb rapidesa. Una primera part igualada, de bon joc en el centre del camp, poca verticalitat i el que és pitjor, cap rematada a gol en aquest període. Els jugadors locals no van poder fer-se amb el control del centre del camp i els balons que arribaven dalt eren llargs i per alt, el que

va donar avantatge a la saga visitant. En la represa el Benicarló se'n va anar més amunt i va començar a arribar a l'àrea defensada per Armelles, però van seguir trobant-se amb una defensa molt poblada que assolia anticipar-se a la jugada.

Domini que es va incrementar en l'última mitja hora, quan van començar a arribar les oportunitats de gol. Al 70 Piqueres estavellava un tir des de fora de l'àrea al pal; un minut més tard un colp de cap de Raúl Martínez el tocava just Armelles perquè donés en el travesser. L'avançament de línies va dur el perill del contraatac visitant, tenint el San Pedro oportunitat de marcar als 80 minuts, però Franc no va poder amb Calduch. Ja en els últims minuts es van reclamar unes mans en l'àrea visitant en jugada de Panisello i ja en temps de prolongació una rematada de cap de Panisello la va aturar Armelles ben col·locat.

Concentració a Morella

text C A Baix Maestrat

Dues Atletes del C.A. BAIX MAESTRAT van participar en el Campionat d'Espanya Cadet per equips, formant equip amb el C.A Playas de Castelló, equip del que som filials. Cristina Ferrando va guanyar en Alçada amb un millor salt d'1,63mts. Marca que és la millor del ranking estatal en categoria cadet de la temporada 2.005-06 i record absolut del club. Cristina Monforte va participar en el 100MT amb una marca de 17"55 fou 5ª i en el relleu del 4x300MLL on fou 2ª

El passat cap de setmana es va fer la ja tradicional concentració d'atletes del BAIX MAESTRAT a l'Alberg Francesc de Vinatea de Morella

amb l'objectiu de preparar la temporada vinent. Uns quants atletes de fons han fet el mateix al Pirineu (Puigcerdà), acumulant kilòmetres en alçada de cara a les properes proves.

També recordar que aquest any es compleix la 25ª edició de la Mitja i de la Mini Marathó, una de les més antigues de tota la comunitat. També es farà la III Volta a Peu a Benicarló. La prova, que va començar en el 1982, sortirà i acabarà a la Plaça Constitució a les 9h. la Mitja, a les 9h05' la Mini i a les 9h10' la Volta a peu. Aquestes dues últimes proves es faran en un circuit de 4,6Km.

El proper 23 d'octubre començara una nova temporada d'entrenament dins la campanya, de l'Esport Escolar. Aquests entrenaments seran dilluns, dimecres i divendres de 19h a 20h a les pistes d'Atletisme de Benicarló, sent la inscripció, per a tots, gratuïta.

El Construccions Malloms no aconseguix la sorpresa a Sedaví

text C.B. BENICARLÓ

CB GISO Sedaví, 86:

S. Nicolás (12), J. Fenollosa (5), C. Santacatalina (18), J. Pons (14) i J. Aznar (15) -cinc inicial-. També van jugar: J. Carrión (3), A. Blat (8), R. Redondo (2), I. Gurruchaga (7) i J. Titlor (3). 28 faltes personals. Eliminat S. Nicolás (minut 39).

Construccions Malloms, 63:

Guillermo Bascuñana, Kiko Royo (14), David Martínez (15), Félix Roseback (10) i Carlos Miravet (3) -cinc inicial-. També van jugar: Rubén Cervera (1), Rubén Ruiz (19), Diego Montes, Edu Centelles i Santi Martínez. 15 faltes personals. 19 faltes personals, sense eliminats.

Parcials: 18-19, 26-10, 27-21 i 15-13.

Àrbitres: V. M. Iranzo i R. G. Otero.

El líder de Primera Autònoma, el CB Giso Sedaví, no va donar marge per a la sorpresa i el Construccions Malloms, equip sènior del CB Benicarló, va perdre a la seua pista per 86-63. Després d'un primer quart molt igualat, els locals van aconseguir distanciar-se en el marcador i, tot i la milloria dels benicarlandos en la recta final del partit, assegurar-se la seua tercera victòria en tres jornades.

La bona actuació de l'ala-pivot Rubén Ruiz, que va anotar 19 punts i va capturar 8 rebots sortint des de la banqueta, no va ser suficient per a tenir opcions de victòria. Els alers David Martínez (15 punts amb tres triples) i Kiko Royo (14 punts) també van estar a un bon nivell en atac. Finalment, el pivot Enrique Cherta no va poder viatjar amb l'equip, en recaure dels problemes físics que encara no li han permés debutar aquesta temporada. En canvi, l'aler Santi Martínez, que l'any passat va jugar al sènior B del club, va estrenar-se amb 10 minuts de joc.

Tot i la baixa del seu anotador M. A. Sirera, el CB GISO Sedaví va demostrar que és un dels fermes candidats a l'ascens a Primera Nacional. Gràcies al treball de Sergio Nicolás (12 punts), conegut al món del bàsquet com "El Manos", l'equip valencià va dominar el ritme del partit.

Manolo Llorach, entrenador del Construccions Malloms, espera que la dinàmica de l'equip sigui diferent aquest diumenge: "A Sedaví es va demostrar que, quan baixem la intensitat en defensa, no podem competir amb cap rival de la categoria. Per això confio en que els jugadors es mentalitzen per al partit d'aquest diumenge ja que l'Alcora és un dels rivals directes per evitar el descens. És un conjunt de la nostra lliga".

Primera derrota del CB Benicarló Grupo Poblet Júnior (68-58)

Picken Claret, 68.

CB Benicarló Grupo Poblet, 58:

Raúl Luna, Carlos Tera, Juanjo Peñalva, Adrián Gil i José Félix García -cinc inicial-. També van jugar: Rubén Beltrán i Toni Martínez.

Parcials: 16-21, 17-16, 12-13 i 23-8.

El CB Benicarló Grupo Poblet Júnior va perdre el seu primer partit a la categoria autonòmica. La derrota va arribar a la difícil pista del Picken Claret (68-58) de València. El conjunt benicarlando dominava el partit, arribant al darrer quart amb un avantatge de 10 punts, però la permissivitat arbitral va deixar als locals realitzar una defensa molt dura que va anul·lar l'atac benicarlando. L'escorta Juanjo Peñalva (21 punts) i el pivot José Félix García (11 punts) van ser, una vegada més, els màxims encistelladors dels benicarlandos.

Carlos Martínez, entrenador del CB Benicarló Grupo Poblet Júnior, explica que "en aquesta categoria no et pots permetre deixar d'anotar durant uns minuts perquè el rival no perdona. A més, al final vam notar la manca de banqueta ja que només vam viatjar amb set jugadors i van acabar massa cansats".

CANVI de TIMONER

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Diumenge passat, mentre m'anava acostant al camp de les pistes d'atletisme (es deu dir així?), em donava la sensació d'anar a un lloc estrany. Em semblava haver viscut aquella situació en algun altre lloc, però no acabava d'esbrinar què em produïa aquell desassossec tan persistent. Poc abans d'arribar a l'accés al lloc dels fets, vaig vore la llum i ho vaig comprendre tot. Aquella situació em recordava camps com ara el del San Jorge o el del Càlig, als quals la gent paga perquè vol, ja que des de fora dels recintes esportius es pot contemplar el presumpte espectacle esportiu amb total comoditat, sense haver de gratar-se la butxaca ni ocasionar cap desfeta econòmica al patrimoni familiar. Sensació estranya perquè un va voler entrar al camp de gorra al·legant una suposada relació esportiva amb l'equip rival, i la simpàtica portera li va dir que havia de pagar entrada. L'individu en qüestió se'n va anar tranquil·lament i sense immutar-se, a un terreny que han birbat i aplanat recentment a la part sud del recinte esportiu i va asseure amb la seua acompanyant a les restes d'un reguer que hi havia per tal de contemplar el partit. Després el vaig vore per dins, cosa normal, ja que per aquell costat la valla que hi havia està tota per terra, i l'accés al camp es converteix en una aventura sense riscs. També he descobert que els diumenges de partit hi ha un "Expedient X" que caldria investigar perquè no hi ha qui l'entenga. Ni psicofonies, ni éssers extraterrestres, ni esperits rebels, ni les cares de Bélmez. Resulta que ara els numerets de la rifa del pernil no són aquelles tiretes de deu números que cada setmana són d'un color. Ara et donen uns paperets (a un euro cadascun) que comprenen vint números, però d'una forma estranya. Per exemple, jo tenia del 301 al 320 i del 361 al 380. M'agradava més allò clàssic, era menys costós per l'empresa, més fàcil de guardar, més senzill, vaja.

Com que ja no hi eren les grades portàtils, vaig anar directament a unes no portàtils que hi ha a la part de baix

dels vestidors, rebutjant les cadires blanques de plàstic que hi havia a disposició del aficionats. Segons que vaig sentir, es veu que els de l'atletisme es van queixar perquè eixes grades s'havien muntat en un lloc que utilitzen els atletes per tal d'entrenar-se i pegar voltes a les pistes per la part de fora. Ara, com que hi ha cadires, la gent es va posar al voltant del camp, dins les pistes d'atletisme, asseguts a les cadires menjant pipes i llençant-ne de crostes al terra. Resultat: les pistes plenes de la part més dura de les pipes, alguna llauna i alguna que altra burilla. Ha estat millor el remei que la malaltia? S'hagueren pogut esperar un parell de setmanes més els de l'atletisme? Jo no sé res, només pregunto.

Ara hauria de parlar una mica del partit, perquè sembla evident que és la raó de ser d'aquesta crònica esportiva. La primera part va ser soberanament avorrida, i només em va mantenir en tensió la possibilitat que un núvol perdut ens mullés la tarde. No sé si això del núvol fosc era una premonició d'allò que hauria de passar unes hores més tard. Potser els trons que es van sentir volien confirmar que l'entrenador tenia les hores comptades a la banqueta, encara que no va ser fins al final del partit que unes finíssimes gotes van fer acte de presència, però que no ens van banyar. La segona part va ser una mica més distreta, amb cinc minuts dels nostres que ens haurien donat la victòria i el primer pòquer de la temporada, ateses les derrotes dels gal·làctics i dels veïns septentrionals, i la victòria del Barça. Però una vegada més, no va poder ser, i el meu estimat

CDB no va ser capaç de posar la pilota dins el tres pals, encara que sí que ho va fer als pals en dues ocasions. Es veu que a partir d'aquest moment es va començar a marcar el futur immediat del nostre equip, i a les poques hores es va produir la dimissió de García Sanjuán com a tècnic del Benicarló. Suposo que Xoco creu que a aquesta plantilla se li pot treure més rendiment, i qui millor que ell en persona per a demostrar-ho.

Vaig confirmar que Palatsí continua d'entrenador a l'equip del Grau, i que fins i tot va voler practicar un joc més ofensiu que altres vegades. Potser al nostre camp ha sentit massa vegades allò de "barraqueroooooo!!!", i té un trauma emocional. Per cert, que l'autocar que portaven semblava tret directament de la sèrie de televisió "Crónicas de un pueblo", llàstima que no portava la càmera de fotos.

La propera setmana el Benicarló juga el seu partit a partit de les cinc de la tarde al camp del San Jorge, que es diu "Bovalar". Com sempre, l'equip del senyor Tena ens va al davant a la classificació, i ja veurem com algun dia no aconseguiran pujar a tercera. Jo suposo que no aniré, però no ho he descartat del tot i que les experiències viscudes a aquell camp no han estat massa satisfactòries. No sabria dir si en aquest cas val allò que diuen els tontos de l'entrenador nou i la seguretat de la victòria, perquè Xoco de nou en té ben poc. Siga com siga, espero que el canvi d'entrenador siga positiu per a nosaltres.

CONTENIDORS SOTERRATS I DE CÀRREGA LATERAL

TAULA DE TREBALL OBERTA

DIVENDRES 27 D'OCTUBRE A LES 20 h
A L' IES JOAN COROMINES

TEMES A TRACTAR:

- 1.- Informar als assistents sobre el nou sistema de contenidors.
- 2.- Debatre i recollir l'opinió de la ciutadania sobre la proposta d'ubicació
- 3.- Prioritzar les propostes
- 4.- Aprendre a participar envers la sostenibilitat

**SOL·LICITEM LA TEUA
PARTICIPACIÓ
VINE I DIS LA TEUA**

Organitzat per:

Regidoria de
Medi Ambient

Per a més informació: Tel. gratuït: 800404040 Correu electrònic: benicarlo.participaciociudadana@gva.es

CAP A ESTRASBURG AMB EL COR DA CAPO (I)

El passat pont del Pilar, el Cor Da Capo de Benicarló va visitar la regió francesa d'Alsàcia. Després de molts esforços de la junta i dels membres de l'associació s'ha pogut dur a terme el projecte més important que ha tingut el cor benicarlando fins al moment.

Eren les 8 del matí quan els coristes s'encaminaven cap a Reus per tal d'agafar l'avió que els portaria a Frankfurt. Una volta en Alemanya van tindre temps de dinar i embarcar-se en l'autobús que els va portar fins a la localitat de Brumath, on s'havia de produir l'intercanvi.

Una volta allotjats, els cantaires benicarlandos van poder degustar un dels menjars més típics d'Alsàcia, el "xucrut", que sol ser col, acompanyada de patates i diverses carns i embotits, tot el plat amanit amb diverses espècies.

Al dia següent van visitar, juntament amb alguns membres de la coral "P'Cigales", Estrasburg. Van fer una volta amb vaixell pel riu Rin on van poder admirar els edificis més importants de la ciutat, com la Seu Europea, el barri de la Petite França, la catedral, les antigues muralles fetes sobre els ponts i la presó entre d'altres.

Per la tarda es va fer un assaig i van fer un sopar de germanor on van provar una altra joia de la gastronomia regional: la tarta alsaciana; feta amb cebes, nata i pernil. Després del sopar es va fer un assaig conjunt amb els dos cors de la peça: Oh happy day!, on es van anar intercalant els dos cors juntament amb els seus solistes. Més tard la vetllada es va allargar amb cants dels dos cors.

Continuarà...

QUE MOS CAL SABER PER A SER BONS CADUFEROS ?

El comerciant de vi, al que fa referència J. Townsend en el seu viatge de Cadis a Barcelona, és el Sr. Mac-Donnell. D'ell ens diu que ven el seu vi a 120 francs.

El passat mes de juny dos caduferos, Marc Flos i David Ferrer, van aconseguir fer el cim del món, portant el nom de Benicarló el més alt possible.

Al mateix temps que ens donaven un altra data per a guardar en la nostra memòria col·lectiva. Saps quina és?

Marc i David.

- A - 20 - 06 - 06
- B - 17 - 06 - 06
- C - 21 - 06 - 06
- D - 19 - 06 - 06